

РЕШЕНИЕ

№ 10024

гр. София, 13.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в публично заседание на 02.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **10641** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Лю У., [дата на раждане], гражданин на Китай, против заповед рег. № 513з-10960/16.09.2025 г. на „за“ началника на отдел „Миграция“, Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/.

Изложени са съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Същата била издадена при допуснати съществени процесуални нарушения, при неспазване на материалния закон и неговата цел. Заповедта била немотивирана. Не било съобразено, че е представена декларация за адрес, на който имал разрешение за пребиваване до 26.08.2025 г. Отделно, г-н Д. дал сведение, че не познава жалбоподателя, тъй като от служителите на отдел „Миграция“ била допусната неточност при произнасяне на името му. Що се отнася до другия китайски гражданин, същият се бил нанесъл на адреса няколко дни преди извършване на проверката, като поради това и невладееенето на български език не можел да даде категоричен отговор дали жалбоподателят пребивава там. Мотивира твърдение, че е следвало да се съберат допълнително доказателства по чл. 35 АПК за изясняване на спорните факти, а не органът да се основава само на еднократна проверка и противоречивите резултати от нея. Моли се оспорената заповед да бъде отменена.

В открито съдебно заседание жалбоподателят Лю У., редовно уведомен, не се явява. Чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли актът да бъде отменен. Претендира присъждане на разноски по списък. В писмена защита мотивира становището си. Твърди, че по време на проверката свидетелят Д. Ш. не е разбрал за кое лице става въпрос, тъй като му била показана черно-бяла снимка на лице без очила, като сведенията му били некоректни и поради езиковата бариера. Поради неразбиране имената на лицето г-н Д. е дал погрешно сведения за

местожителството на жалбоподателя, което било изяснено и чрез представена по делото декларация. Мотивира твърдение за реалност на сключения договор за наем. От факта, че по време на проверката лицето не е било на място в точния час, не се обуславял извод за липса на пребиваване. Сочи се, че са представени всички документи, нужни за издаване на разрешение за пребиваване на търговски представител. Моли за отмяна на заповедта.

Ответникът началник на отдел „Миграция“ - СДВР, редовно уведомен, не се явява и не се представлява. В писмен отговор мотивира становището си за неоснователност на жалбата. Сочи се, че г-н Д. е отказал да даде писмени сведения по случая и че е извършена проверка в офиса на търговско дружество, където лицето А. А. е заявил, че е сключил договор за търговско представителство и предоставя един от офисите си за ползване. Приема, че не следва да бъдат кредитирани като доказателства декларациите на Д. Ш. и А. Д., вкл. и поради това, че не били представени пред органа, а за първи път пред съда. Допълва се, че не се засягало правото на пребиваване в Република Б., да влиза и излиза на територията на страната, а само това да е за по-дълъг период. Моли жалбата да бъде оставена без уважение. Прави възражение за прекомерност на претендирано от жалбоподателя адвокатско възнаграждение. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 11.08.2025 г. е подадено от Лю У., [дата на раждане], гражданин на Китай, заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в Република Б. с отбелязано основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ – аз съм представител на чуждестранно търговско дружество с регистрирано в Българската търговско-промишлена палата търговско представителство в Република Б., към което е приложил разрешение за пребиваване със срок до 26.08.2025 г. В заявлението и разрешението е посочен адрес на пребиваване – [населено място], [улица].

Представени са впоследствие сертификат от 10.09.2025 г. от Българската търговско-промишлена палата на В. ЛИМИТЪД с търговски представител заявителя; декларация от Д. Ш. с обективирано съгласие заявителят да живее в жилището му в [населено място], [улица]; нотариален-акт за покупко-продажба на недвижими имоти от 12.09.2022 г., видно от който техен собственик става „ДЖАНКА 2000“ ООД, ЕИК[ЕИК], един от чийто управители е Д. Ш., видно от справка в Търговския регистър

На 11.09.2025 г. е извършена проверка за достоверността на заявения адрес от служители на отдел „Миграция“ – СДВР. На място бил установен Д. Ш., наемател, който заявил, че не познава заявителя и същият не живее на адреса. Проведен е разговор със съсед А. Д., от къщата на № 12, който заявил, че не е виждал чуждия гражданин да живее на адреса, но отказал да даде писмено сведение. Проведен бил разговор и с А. А., собственик на адвокатската кантора, намираща се на адреса, където било регистрирано търговското представителство – [населено място], [улица], вх. 1, ап. 1, офис 3, и който заявил, че бил сключил договор с търговското представителство и предоставял един от офисите за ползване.

Изготвено е становище на началник СЗМ-ОМ-СДВР.

Поради това, че чуждият гражданин не живее на адреса, което било показателно, че предоставените данни за получаване право на пребиваване в Република Б. са неверни, на основание чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ със заповед рег. № 513з-10960/16.09.2025 г. на „за“ началника на отдел „Миграция“ – СДВР на Лю У., [дата на раждане], гражданин на Китай, се отказва предоставяне право на продължително пребиваване в Република Б..

Заповедта е връчена на 25.09.2025 г.

По делото са приети като писмени доказателства: декларация от Д. Ш. от 06.10.2025 г., че заявителят живее в жилището му в [населено място], [улица]; декларация от Д. Ш. от 06.10.2025 г., че заявителят живее в жилището в [населено място], [улица]; декларация от А. Д., че заявителят живее в жилището в [населено място], [улица]; договор за наем от 01.09.2025 г. между „ДЖАНКА 2000“ ЕООД и Д. Ш.; договор за наем от 29.11.2024 г. между Д. Ш. и Лю У. за срок от една година.

В открито съдебно заседание са изслушани свидетелските показания на Д. Ш., които съдът кредитира като дадени в съответствие със събрания по делото писмен доказателствен материал. Свидетелят заявява, че познава жалбоподателя още от Китай, като последният живеел на адрес - [населено място], [улица], където имало повече стаи и наематели. Свидетелят ходил на място да види кой живее в имота, като е виждал два пъти жалбоподателя. Лично той му дал ключовете от стаята, но не бил записал в договора в коя стая живее, защото не били номерирани. Въпреки че стаята била в сутерена, имало всички удобства. Потвърждава, че е подписал декларацията на 06.10.2025 г.

В открито съдебно заседание са изслушани свидетелските показания на Д. Ш., които съдът кредитира като дадени в съответствие със събрания по делото писмен доказателствен материал с изключение на някои неточности, които ще бъдат коментирани. Свидетелят заявява, че се познава с Лю У. от началото на октомври 2025 г., но само визуално. Свидетелят заявява, че живее в Б. от 2019 г., като на 11.09.2025 г. точно, когато щял да излиза на покупки, дошли служители на „Миграция“, които му показали черно-бяла снимка, на която не разпознал лицето, което търсели, вкл. и поради това, че лицето било с очила. Първо, свидетелят заявява, че живее на адреса от месец октомври 2025 г., а после сочи месец септември 2025 г. Коментира също, че е виждал Лю У. в същата сграда, като го бил виждал преди датата на проверката, което не кореспондира с първоначално заявеното, че го познава от началото на октомври 2025 г. Понеже свидетелят бил с лош английски, не бил разбрал защо са дошли проверяващите и за какво го търсят, но не го разпознал на снимката.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ във връзка с чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

На първо място, отказът е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ /заповеди на директора на СДВР – л. 66, л. 80 – л. 81, удостоверение от началник на 03 сектор към отдел „Човешки ресурси“ СДВР – л. 67/, в установената писмена форма с обективирани фактически и правни основания /чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК/, обусловили издаването на акта, поради което не е налице основание за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяната му съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК.

На второ място, отказът е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения, в противоречие с материалния закон и неговата цел.

На основание чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ „отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26“.

На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, цитиран в оспорената заповед, се отказва предоставяне

право на продължително пребиваване, когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

На изследване подлежи единственият спорен факт - декларираният адрес на пребиваване и представлява ли той неверни данни, до който извод е достигнал органът.

Съгласно чл. 24, ал. 2 ЗЧРБ и чл. 19 във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ за получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, за което представят доказателства. Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагането му съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок /за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване/. Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващият за получаване на разрешение за продължително пребиваване има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши. Този извод кореспондира с духа на разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ, уреждаща въпроса с продължителното пребиваване на търговските представители, които по занятие осъществяват търговска дейност, а като представители на чуждестранни търговски дружества, тази дейност очевидно ще бъде свързана с множество пътувания.

От събрания по делото доказателствен материал безспорно се доказва, че Лю У., [дата на раждане], гражданин на Китай, има осигурено жилище, находящо се на адрес - [населено място], [улица]. Жалбоподателят има разрешение за продължително пребиваване до 26.08.2025 г., при това на същия адрес, заявен и в процесното административно производство, които факти не са оспорени от ответника. От събраните по делото доказателства се установи и, че стаята от сградата е достатъчна за осигуряването на подходящи условия за живот на жалбоподателя при продължителното му пребиваване в Република Б..

Ирелевантно е в случая, че лицето А. Д., с което са разговаряли проверяващите, с отбелязване, че това лице не е достатъчно индивидуализирано /както и в представената от страна на жалбоподателя декларация от 06.10.2025 г./, вкл. и от кога живее на посочения адрес - [населено място], [улица], не е виждал чуждият гражданин Лю У. да живее на деклариания адрес. От една страна, това не означава, че заявителят не живее или пребивава там, т.е. твърденията на лицето Д. не са годни да докажат, че чужденецът не е бил на адреса нито един ден, а от друга, законодателят въвежда изискването единствено да бъде осигурено жилище, не и за уседналост, каквото е поставено към постоянно пребиваващите. Ако се приеме като единствено основание за отказа твърдението на съседа, това означава всъщност, че лицата, които подават заявления за получаване на разрешение за продължително пребиваване за първи път, винаги ще получат отказ, тъй като би било обективно невъзможно съсед на посочения адрес на осигуреното жилище да ги познава, респ. да ги е виждал.

Изводът, че лицето не се е установило на посочения адрес, не може да се направи единствено въз основа на обясненията на лицето Д. Ш., тъй като са представени доказателства, че живее с сградата 10 дни преди да бъде извършена проверката, и няма как да познава всички останали обитатели. Въпреки това е важно да се отбележи, че Д. Ш. сочи лош английски език, което не кореспондира с представената в превод именно от английски език декларация от 06.10.2025 г. При това, въпреки разпределената доказателствена тежест, нито една от страните в съдебното производство не доказа твърденията си чрез допустими, необходими и относими доказателства, поради което и не се изясни в пълнота действителната фактическа обстановка.

Следва да се отбележи и, че не са събрани по делото доказателства от кога чужденецът е на територията на Република Б. и напуснал ли я е, като проверяващите не са направили повторно

опит да го открият на декларирания от него адрес. Това, че жалбоподателят не е открит от проверяващите по време на единственото им посещение, не означава, че не е можело да бъде открит на друга дата. Не без значение е и, че липсват данни по делото той да има ограничения в придвижването си, т.е. възможно е на посочената дата, в конкретния час /видно от докладната записка/, лицето да не се намира на адрес, от което обаче да не се следва автоматичният извод за осъществяване на хипотеза, обуславяща отказ, от вида на процесния.

Извод: актът следва да се отмени като незаконосъобразно издаден съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 АПК.

Преписката следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне съгласно чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, който следва да установи конкретната фактическа обстановка, подкрепена с писмени доказателства, като извърши нова проверка на декларирания адрес, резултатите от която бъдат обективирани писмено с индивидуализирането на лицата, с които е разговаряно по време на проверката, и лицата, които са я осъществили, и да формира окончателните си правни изводи, да предостави възможност на заявителя да участва в административното производство, вкл. и да представи доказателства с цел изясняване на спорните факти и обстоятелства относно спазването на изискванията за предоставяне право на продължително пребиваване в Република Б. /чл. 34 и следващите във връзка с чл. 7 – чл. 9 от АПК/, така че заявителят да разбере причините, поради които повторно му се отказва издаването на разрешение за продължително пребиваване, съответно – при евентуално оспорване съдът да извърши преценка законосъобразно ли е обективиран отказът. Именно тук обаче следва да бъде отбелязано, че така дадените указания по тълкуването и прилагането на закона задължават органа да се съобрази с тях, но не определят резултата от произнасянето му.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в общ размер от 567,53 евро, както следва: 5,11 евро /държавна такса/, 51,13 евро /депозит за превод/ и 511,29 евро /адвокатско възнаграждение/, платими от юридическото лице, в структурата на което е органът, издал оспорвания акт /§ 1, т. 6 ДР АПК във връзка с чл. 37, ал. 2 ЗМВР/. Съдът намира, че направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е основателно, тъй като неговият размер от 766,94 евро не съответства на правната и фактическа сложност на делото.

ака мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед рег. № 513з-10960/16.09.2025 г. на „за“ началника на отдел „Миграция“, Столична дирекция на вътрешните работи.

ИЗПРАЩА преписката за ново произнасяне от административния орган по заявлението за предоставяне право на продължително пребиваване в Република Б., подадено на 11.08.2025 г. от Лю У., [дата на раждане], гражданин на Китай, в едномесечен срок от влизане в сила на настоящия съдебен акт в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени в него.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Лю У., [дата на раждане], гражданин на Китай, сумата в размер на 567,53 евро, представляваща направените по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република Б. чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: